

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.522 van 15 januari 2002
in de zaak A. 49.974/X-9647.**

In zake : Rosa DEVILLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. CARLIER,
kantoor houdende te 1500 HALLE,
Ninoofsesteenweg 453

tegen :

1. de stad HALLE,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN-KESSEL-LO,
Tiensesteenweg 275.

tussenkommende partij :

Roger DE MUER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. ROOBAERT,
kantoor houdende te 1500 HALLE,
Vestingstraat 8.

DE R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rosa DEVILLE op 19 januari 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van :

1. het besluit van 25 november 1991 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Halle waarbij aan Roger DE MUER de bouwvergunning wordt verleend strekkende tot het oprichten van "een hangar-paardenfokkerij" op een perceel gelegen te Halle, Nijvelsesteenweg 861, kadastraal bekend afdeling 2, sectie L, nrs. 276c, 277e en 277f,
2. het besluit van 18 mei 1992 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Halle waarbij aan Roger DE MUER de milieuvergunning wordt verleend strekkende tot de exploitatie van "een inrichting met als voorwerp : installatie van een stal voor grote zoogdieren" (inrichting klasse 2 - Vlaremrubriek 9.5) op voornoemd perceel;

Gelet op het arrest nr. 42.527 van 1 april 1993 houdende inwilliging van het verzoek tot tussenkomst van Roger DE MUER in het administratief kort geding en verwerping van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde besluiten;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 30 augustus 1993 ingediend door Roger DE MUER;

Gelet op de beschikking van 31 augustus 1993 die de tussenkomst van Roger DE MUER toelaat;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 12 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van verzoekster en van de eerste verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 26 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2001, datum waarop de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. CARLIER, die verschijnt voor verzoekster, van Advocaat S. HEERINCKX die, loco Advocaat J. HOUTHUYS verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat P. DECLERCQ, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat I. VAN HORENBEKE die, loco Advocaat M. ROOBAERT verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende, wat het tweede bestreden besluit betreft, dat verzoekster ter terechtzitting verklaart afstand van geding te doen;

Overwegende dat verzoekster, die eigenaar is van het perceel dat gelegen is naast het perceel dat het voorwerp uitmaakt van de bestreden vergunning, stelt dat het verzoekschrift "werd ingediend binnen de 60 dagen nadat verzoekster kennis heeft genomen van de vergunningen" en dat zij op 23 december 1992 "geconfronteerd (werd) met de uitvoering van de werken";

Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt dat de vordering wegens laattijdigheid niet ontvankelijk is, dat de bouwvergunning immers dateert van 25 november 1991, dat "de schorsing van de bouwvergunning krachtens artikel 5, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 56 en 57 van het uitvoeringsbesluit d.d. 6 februari 1991 niet (inhoudt) dat de bouwvergunning ook zonder rechtsgevolgen is";

Overwegende dat de tussenkomende partij dezelfde exceptie opwerpt en wel als volgt :

"(...) Nochtans was eiseres sedert geruime tijd op de hoogte van de aflevering van de bouwtoelating.

Minstens sedert 2.9.92, datum waarop zij haar akkoord heeft gegeven (stuk 1).

Daarenboven gebeurde, zoals gezegd, de afbraak van de bestaande en hogere loods tussen 24.8.92 en 31.8.92, de nivelleringswerken vanaf 15.10.92 en de bouw vanaf 2.11.92 (stuk 2 tot en met 6).

Tijdens de werken werd de bouwvergunning aangeplakt aan de openbare weg (stuk 8).

Eiseres die naast het gebouw woont van verzoeker en die trouwens aldaar konstant aanwezig is (zij baat o.a. een herberg uit) kan onmogelijk stellen dat zij geen weet had van de afgeleverde bouwvergunning.

Dit des te meer daar er ondertussen ook een milieuvergunning was bekomen waarbij de aanvraag werd bekendgemaakt van 12.3.92 tot 13.4.92 en de aflevering van de vergunning van 27.5.92 tot 26.6.92, waartegen geen enkel bezwaar werd ingediend. Zie tevens de getuigenverklaring van de heer VAN MELCKENBEEK Xavier, waaruit blijkt dat eiseres minstens sedert allerheiligen 1992 kennis had van de uitvoering der werken en de voorziene aanplakking (stuk 8)(...)";

Overwegende dat bouwvergunningen noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend dienen te worden; dat voor derden-belanghebbenden de in artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State bepaalde termijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop zij kennis hebben van de vergunning of ervan kennis konden hebben, gebruik makend van de hun door artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 tot uitvoering van artikel 63 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, geboden mogelijkheid om er ten gemeentehuize inzage van te nemen; dat op derden-belanghebbenden de verplichting rust om binnen een redelijke termijn gebruik te maken van het hun wettelijk toegekende inzagerecht; dat deze termijn inging de dag waarop zij, aan de hand van wat zij konden vaststellen op de plaats waar de vergunde bouwwerken werden uitgevoerd, zich ervan rekenschap dienden te geven dat krachtens de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor de uitvoering van die werken een bouwvergunning vereist was, en dat zij bijgevolg redelijkerwijze moesten of konden veronderstellen dat een vergunning was afgegeven; dat het zaak is van de partij die aanvoert dat de verzoekende partij kennis had van een bestuurshandeling, het bewijs daarvan te leveren; dat twijfel in het voordeel van de verzoekende partij dient te worden uitgelegd;

Overwegende dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster vóór 2 november 1992, zijnde de dag waarop volgens de kennisgeving aan het gemeentebestuur met de werken werd aangevangen, kennis had of kon hebben van de bestreden vergunning; dat noch de afbraak van de bestaande loods in de loop van de maand augustus 1992, noch de door verzoekster op 2 september 1992 aan de tussenkomende partij verleende toelating om verbeteringswerken uit te voeren aan de scheidingsmuur en om deze door te trekken over de lengte van wederzijdse eigendommen, noch het feit dat in de loop van de maand oktober 1992 op het betrokken perceel nivellerings- en funderingswerken werden uitgevoerd, ertoe leiden dat met zekerheid kan worden vastgesteld dat verzoekster vóór begin november 1992 kennis had van het bestreden besluit; dat, zelfs in de veronderstelling dat verzoekster vanaf 2 november 1992 weet had van het bestaan van de bouwvergunning, zij haar annulatieberoep heeft ingesteld de 78ste dag nadien; dat een termijn van (78 - 60, zijnde) 18 dagen om van de door artikel 2 van voornoemd koninklijk besluit van 22 oktober 1971 geboden inzagemogelijkheid gebruik te maken, niet als een onredelijke termijn beschouwd kan worden, temeer daar er geen

zekerheid is over het feit dat exact op 2 november 1992 met de werken werd aangevangen; dat er geen reden is om aan te nemen, en alleszins niet is aangetoond dat verzoekster meer dan zestig dagen voordat zij het annulatieberoep heeft ingesteld, kennis heeft gekregen van de bestreden bouwvergunning; dat derhalve aangenomen dient te worden dat verzoeksters beroep tijdig werd ingesteld; dat de exceptie niet gegrond is;

Overwegende dat in het inleidend verzoekschrift vijf middelen worden aangevoerd; dat gelet op de voormelde afstand het tweede en het derde middel die zich enkel richtten tegen het tweede bestreden besluit verder onbesproken kunnen blijven; dat hetzelfde geldt voor het vierde en het vijfde middel in zoverre deze gericht zijn tegen dat besluit;

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen, naar luid waarvan de eigenaars van de percelen gelegen binnen een omtrek van vijftig meter vanaf de perceelsgrenzen, binnen zeven dagen na de afgifte van het ontvangstbewijs, door het gemeentebestuur bij een ter post aangetekende brief of bij een individueel bericht tegen ontvangstbewijs, in kennis worden gesteld van de bouwaanvraag en verzoekster van de betrokken bouwaanvraag nooit een dergelijke kennisgeving ontving;

Overwegende dat de tweede verwerende partij hierop het volgende antwoordt :

"In het arrest nr. 42.527 van 1 april 1993, met betrekking tot de vordering tot schorsing in deze zaak, werd terecht door de Raad van State opgemerkt dat de verwerende partijen terecht opwerpen dat de opgelegde kennisgeving echter slechts vereist is in de gevallen opgesomd in artikel 3 van het K.B. en dat de verzoekende partij niet aangeeft onder toepassing van welke bepaling van dit artikel de betrokken bouwaanvraag zou vallen.";

Overwegende dat verzoekster in de laatste memorie repliceert wat volgt :

"Het verzoekschrift en door verzoekster neergelegde nota verwijst uitdrukkelijk en formeel naar de toepassing van artikel 3 van het K.B. van 6.2.1971.
Het feit dat de toepasselijke paragraaf niet werd vermeld, betreft een materiële vergissing. (...)

De verwijzing in het verzoekschrift en de nota naar artikel 3 van voormeld K.B., houdt meteen ook de verwijzing in artikel 3, 2°, zodat er geen sprake is van het inroepen van een nieuw middel.(...)

Uit de stukken (uiteenzetting van het middel, het administratief dossier en de memories van de verwerende partijen), blijkt dat het middel voldoende duidelijk omschreven is. (...)

Ondermeer verwijst verzoekster in haar nota uitdrukkelijk naar de discussie omtrent de voorwaarde van het 'aangrenzend zijn'.

Dit betekent dat het middel alleen maar betrekking kan hebben op voormeld artikel 3, 2°, waarin sprake is van 'aangrenzende gebouwen'.";

Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen door verzoekster wordt betoogd, noch in het verzoekschrift, noch in de memorie van wederantwoord, wordt verwezen naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en openbaarmaking van de bouwaanvragen; dat enkel wordt verwezen naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 december 1981 houdende wijziging van artikel 6 van het koninklijk besluit van 6 februari 1971; dat de tweede verwerende partij terecht opwerpt dat verzoekster niet aangeeft onder de toepassing van welke bepaling van artikel 3 van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 de betrokken bouwaanvraag zou vallen; dat het middel aldus in de zin van artikel 2, § 1, 2°, van het voormelde besluit van de Regent van 23 augustus 1948 onontvankelijk is, aangezien het niet op voldoende duidelijke wijze te kennen geeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zijn geschonden; dat een dergelijk middel niet op ontvankelijke wijze in de laatste memorie met deze gegevens kan worden aangevuld;

Overwegende dat in een vierde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 54, § 4, van de voormelde wet van 29 maart 1962 naar luid waarvan een mededeling, die te kennen geeft dat de vergunning is afgegeven, door de aanvrager op het terrein moet worden aangeplakt, vóór de aanvang van het werk en tijdens de gehele duur ervan, en dit te dezen niet is gebeurd;

Overwegende dat het middel geen betrekking heeft op de wettigheid van het bestreden besluit, maar op de schending van een bepaling die verband houdt met de bekendmaking van dat besluit; dat het middel dienvolgens niet ontvankelijk is;

Overwegende dat in een vijfde middel vooreerst wordt betoogd dat de "wettelijk voorgeschreven publiciteitsbepalingen niet werden toegepast" en verzoekster bijgevolg "niet ten gepasten tijde haar bezwaren of opmerkingen i.v.m. de vergunningsaanvragen ter kennis heeft kunnen brengen"; dat het middel wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk is aangezien het samenvalt met het hierboven niet ontvankelijk bevonden vierde middel; dat in een tweede onderdeel van het middel bezwaren werden aangevoerd tegen het in het geding zijnde bouwwerk en verwezen wordt naar een aantal vormen van hinder en naar de waardevermindering van verzoeksters erf die het gebouw met zich meebrengt; dat daarbij echter nergens wordt aangegeven welke stedenbouwkundige regel daarbij wordt geschonden; dat dienvolgens het middel ook in dit onderdeel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De afstand van het geding wordt toegewezen wat het tweede bestreden besluit betreft.

Artikel 2.

Het beroep gericht tegen het eerste bestreden besluit wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoekster.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijftien januari 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

D. VERBIEST.